

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΟΝΟΥ

ΤΟΥ ΜΙΧΑΗΛ ΖΕΒΑΚΟ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΑΡΔΙΑ ΤΗΣ ΑΝΝΑΜΠΕΛΛΑΣ

(Συνείχεια εκ του προηγούμενου)
 ΜΕΣΩΣ μόλις άκουσαν τις κραυγές του Έρρικου Μονμορανού, όλοι όσοι βρισκόντουσαν στο μέγαρο, ώρμησαν προς την αίθουσα.

Ο Παρναγιάν βρέθηκε έτσι άπεναντι Ξη ήλιωκων άνδρων.

— Έμπρός! Χτυπάτε τον! τούς φώναζε με λύσσα ο Έρρικος.

— Σκοτώστε τον! διάταξε ό έπί κεφαλής των άπολοφών άξιωματικός.

Ο Παρναγιάν διέγραψε με τό σπαθί του στον άέρα ένα ήμισυάλλο και πήδησε προς τ' άριστερά τό δοματίου.

— Όποιος από σας τολμάει, ως με πληρώσει, άρχείο! φώναξε.

Οι όπολοφόροι έτρεξαν όλοι καταπάνω του άφίνοντας έ. τόν έλευθερη την πόρτα της αίθούσης. Αυτό ήθελε κι' ο Παρναγιάν. Έβάλε σαν άστραπή τό ξίφος του άνάμεσα στα δόντια του, άρπασε με τά χέρια του μιά τεράστια πό. ο όποιοι φοβήθηκαν κι' υποχώρησαν στο βάθος της αίθουσας.

Ο τυχοδιώκτης έπωλεόνησους της συγχίσεως αυτής ώρμησε προς την πόρτα, κατέβηκε γρήγορα τη σκάλα, έφτασε στην αυλή και λήρασε στην αλλότρια γη να την άνοιξη.

— Κατάρα! φώναζε έξαφνα.

Η πόρτα ήταν κλειστή... Κι' οι αντίπαλοί του τόν κυνηγούσαν έξώσω...

— Χτυπάτε τον, χτυπάτε τον άλύπητα, σκοτώστε τον! έξακολοφούσε να βρυχάται προς τούς όπολοφόρους του ο Έρρικος Μονμορανού.

Ο Παρναγιάν βρέθηκε έτσι δέ δύσκολη θέσι. Έν τούτους δέν έχασε την ψυχραιμία του και κατέστρωσε σύντομα τό σχεδίο του.

Τό μέρος της αυλής στο όποιο βρισκόνταν ήταν περιορισμένο και δέν μπορούσαν νά του έπιτεθούν όλοι κατά μέτωπο. Ήταν άδύνατο να τού ριχτούν μονονίως παραπάνω από τρεις.

— Άν συγκεντρώσω όλη μου την προσοχή, σκέφτηκε, δέν εινε άπίθανο να σκοτώσω, τόν ένα μετά τόν άλλο, και τούς Ξη αυτούς άρχείους.

Και άμέσως άρχισε όσους φοβερός άγώνα μεταξύ τους. Ή σπαθές έπεσαν βροχόδον, άλλα ο τυχοδιώκτης κατώρθωσε με την έπιδεξιότητά του να θέσει δύο άπ' τούς αντίπαλους του εκτός μάχης.

Όταν τού έπιτεθήσαν οι ύπολοίποι τέσσερες, ο Παρναγιάν πλη. γώθηκε στο στήθος του και άρχισε να χάνη άβανο όλη.

Όστόσο έξα. κολοφούσε γ' άντέχη και να μάχε. ται άγρια. Άλλά δυστυχώς πληγώ. θηκε και πάλιν στην παλιή του δε. ξισό του χεριού, τη φορά αυτή.

Έναγκάστηκε λοιπόν να πιάση τό ξί. φρος του με τό άριστερό χέρι, λέγον. τας μέσα του :

— Πάει παιά! Χάθηκα!..

Έν τούτους, παρά τόν όλοφάνερο κίνδυνο που διέτρεχε η ζωή του, δέν έπαψε να φωνάζη και να βρίζη τούς αντίπαλους του :

— Άθλιοι! Άνανδροι! Άνθρωπά. ρια! Δέν έμάθατε από τόν κύριο σας πως να μεταχειρίζεστε τό ξίφος; Ού νά μου χυθίτε, φοβισιαίάδες! Νά πως χτυπούν, βρέ γελοίιο!..

Και την ίδια στιγμή πλήγωσε θα. νάσιμα και τόν τρίτο αντίπαλο του.

— Χτυπάτε, χτυπάτε άλύπητα! έ. ξακολοφούσε να βρυχάται ο Έρρι. κος Μονμορανού. Σκοτώστε τον τό σκόλο!..

Μιά σπαθιά βρήκε τώρα τόν τυ. χοδιώκτη στο άριστερό χέρι, τη σιγ. ηή άκριδώς που τρπούσε με τό σπα. θί του τόν έπί κεφαλής τών αντίπα. λων του άξιωματικό, ο όποιος έπεσε άμέσως νεκρός.

Τότε έπακολούθησε άγρια πάλη. Οι δύο αντίπαλοι, που έμειναν άκόμα έπε. τέθησαν με λύσσα και ο Παρναγιάν θά υπέκυπτε έξάπαντος.

Έπειδή αισθάνθηκε τις δυνάμεις του να τόν άφίνουν, θέλησε γ' άκου. πηση στον τοίχο. Έξαφνα όμως εί. δε με μεγάλη του έκκληση τόν τοίχο να υποχωρή και βρέθηκε μπρός σ' ένα

άνοιγμα, μέσα στο όποιο έπεσε σχεδόν λήθοιμος.

— Κλειδώστε την πόρτα, ούθλιωσε ο Έρρικος Μονμορανού κι' άφήστε τον να σκάσει σαν παντρία μεσό τό βράσινο!..

Οι στρατιώτες υπάκουσαν και κλειδώσαν την πόρτα τραβώντας και τούς μοχλούς.

Ο Παρναγιάν είχε κλυστεί άδειλά του μέσα στο ίδιο ύπόγειο του μεγάρου, μέσα όπου είχε κλειστεί άλλοτε και ο άντάξιος γυός του.

Ο Έρρικος Μονμορανού σκέφτηκε τότε ότι ο καλύτερος τρόπος για ν' άταλλάγη από τόν τυχοδιώκτη αυτόν ήταν να τόν άφήση να πεθάνη εκεί μέσα άπ' τις πληγές του.

— Μετά δύο-τρεις μέρες, σκέφτηκε, θά τάχη νινάξει και θά τόν πετάξω στο Σηκουάνα!..

Ο Παρναγιάν έμεινε στην άρχη για κάμποσες ώρες άναίσθη. τος. Όταν συνήθε, με δυσκολία άναγνώρισε τό μέρος όπου βρισ. κόνταν. Σιγά-σιγά συνήρθε από τη θέσι του και προχώρησε παστυ. λευτά μέσα στο σκοτάδι.

Έξαφνα άντελήφθη ότι υπήρχαν εκεί μου. κάλες με κρασι και άνοιξε μιά. Έπει τό γλυκό και δυναμωτικό πε. ριεχόμενο της και αυτό του έδωσε άμέσως καινούργια δύναμη.

Σηκώθηκε τότε και έξέτασε τις πληγές του, η όποιες ευτυχώς ήσαν έλαφρές. Έβγαλε έπειτα τό ποικιμάσο του, τό έκοψε σε κοι. μάτια και έπέθεσε μ' αυτό τά τραυμάτια του, άφού προτήτερα τις έπάνε με κρασί. Κατόπιν έπεσε κατακουρασμένος κι' άποκομήθηκε πολλές ώρες.

Όταν ξύπνησε, παρηγορήθηκε με την ιδέα ότι τη γλύ. τωσε τόσο φτηνά.

Η χαρά του όμως αυτή άρχισε να σβήνη, όταν συλλογίστηκε πως εκεί μέσα θά πέθανε άπ' την πείνα. Προσπάησε να παρα. βίση την πόρτα του ύπογειου και είδε πως αυτό ήταν άδύνατο.

Και ενώ αυτός δέν μπορούσε με κανέναν τρόπο να την άνοιξη, οι άνθρωποι του κόμητος θάμπαιναν μέσα όποτε ήθελαν. Αυτό τό τελευ. τίο δέν τού άρεσε καθόλου.

Άποκρίσας λοιπόν να φρεξη από μέ. σα την πόρτα. Ένώ έψαχνε να βρή κάτι γι' αυτό τό σκοπό, άνα. κάλυψε με μεγάλη του χαρά ένα σορό από λουζάνικα.

Η κατώσας του λοιπόν δέν ήταν τόσο άπειραπιστική όσο τη φρα. ταζόναν. Έκεί μέσα είχε φραγτό άβανο, κρασί έπίσης άβανο και έπί πλέον ένα άναπαιτικό κρεβάτι από άζυρα που τά βρήκε τυχαίως σε μιά γωνία τό ύπογειου.

Ο τυχοδιώκτης έτριψε τά χέρια του χαρούμενα κι' ευχαρίστησε μ' όλη την καρδιά του τό Θεό. Τό ύπόγειο του μεγάρου τού Μεσού ήταν πραγματικώς παράδεισος γι' αυτόν! Τό ζήτημα όμως ήταν ότι τά τρόφιμα κάθε τόσο λιγόστευαν και ήθελε μέρα που ο Παρναγιάν ότι από την επομένη θ' άρχιζε ή νηστεία. Και όμως δέν έχασε ούτε τότε τό θάρρος του.

ΙΩΑΝΝΑ ΝΤ' ΑΛΜΠΡΕΤ, ΒΑ. ΣΙΑΙΣΣΑ ΤΗΣ ΝΑΒΑΡΡΑΣ

Όταν ο κόμης ντε Μαριγιά ά. ναχώμως μεταφέροντας στην Ιω. άννα ντ' Αλμπρέτ τις προτίσεις της βασίλισσας Αικατερίνης, η βα. σίλισσα της Ναβάρρας είχε διατά. χει να μπειστούν κάτω άπ' τά τεί. χη της Ροσέλλ όλοι οι διαμαρτυρό. μενοι της Γαλλίας, με την άποφα. σι να μουντ την νύχτα στο Παρίσι, να άιχμαλωτίσουν τό βασίλεα Κά. ρολο και να τόν μεταφέρουν στο στρατώσεδο τών Ουγενότων.

Σ' αυτό τό σημείο βρισκόντουσαν τά γεγονότα, όταν η Ιωάννα ντ' Αλμπρέτ έλαβε ξαφνικά ένα γράμ. μα. Τό γράμμα αυτό έρχόταν από τό βασίλεα της Γαλλίας, ο όποιος διεβεβαίωσε τη βασίλισσα της Να. βάρρας, ότι δέν μνηστικοσε εναν. τιον της και ότι έπιθυμούσε πολύ να πάφουν η τρομερές σφαγές τών δύο αντίπαλων μεριδών.

Έπίσης της έπρότεινε να συναντηθούν στο Μπλουά, όπου θά την περιμενε μό. λις μβθαινε ότι δεχεται την προτά. σι του. Άλλά η βασίλισσα διάταξε να τού άπαντήση!..

Την άλλη μέρα έφτασε κι' ο Μα. ριγιάς. Η Ιωάννα τόν δεχτηκε με μεγάλη χαρά, γιατί ο κόμης θά της έφερε ειδήσεις από τό γυό της και από τούς άλλους άρχηγούς τών Ουγενότων που ήσαν στο Παρίσι.

— Είδατε τη μητέρα του βασι. λέως της Γαλλίας; τόν ρώτησε ά. νυτόμονα η Ιωάννα.

(Άκολουθεί)

Η Βασίλισσα της Ναβάρρας, 'Ιωάννα ντ' Αλμπρέτ.
 (Παλιά γκραβούρα)